

אבנר טריינין
מזמור לדוד

1

אוֹתָךְ שְׁאִינֶךָ כְּאֵן טָמוּן
מִתַּחַת לְשֵׁשׁ, אֶטְמִין בְּגִמְחָה
מִחֶכֶה לְשׁוֹבֶךָ עוֹד מִיָּמֵי הַיְלָדוּת.

חֲצוּבָה הִיא בְּגִיר מְעָרָה
טְחוּבַת חֲזוּזִית בְּקִבְרֵי סִנְהֶדְרִין
בְּשׂוּדָה נוֹרִיּוֹת צְהָבוֹת אֲדָמוֹת

הָעוֹטְרוֹת אֶת פְּתָחָה. אֶת מִתְיָה
שְׁאִינִם בָּהּ טָמוּנִים הַחַיִּית
אֶתָּה. וְאַתָּם גַּם אוֹתָךְ.

2

כְּשֶׁעָלִיתָ הַפְּעַם לְתוֹךְ הַמָּטוֹס
לְהִנָּתֵק בְּחֵלוֹן מִפְּנֵי אֲדָמָה
וְשׁוֹב לְדַעַת עַד כִּמָּה אֶתָּה

וְכָל שְׁהִייתָ תְּלוּיִים עַל בְּלֵי מָה,
כְּמוֹ תוֹדָעָה בְּתוֹךְ תוֹדָעָה שְׁיוּצָאת
עִם הַשֶּׁמֶשׁ מִתּוֹךְ הָעֵנָן לְתוֹךְ תוֹדָעָה

הַיּוּצָאת זֶה עֶתָּה מִבְּלֵי לְדַעַת עַל מָה
וְאֵל מָה הַשֶּׁמֶשׁ תְּשׁוּב לְצֵאת מֵעֵנָן
בְּטִיסָה חֲזָרָה בְּתוֹךְ הָאֲרוֹן.

וְהָרִי זֶה שְׁאֲמַרְתִּי, הָיִיתָ אוֹמֵר לִי
אֲלוֹ אֲמַרְתִּי עַד מָה מִמְּשִׁית אֲרָאָה
אֶת דְּמוּתְךָ כְּמוֹ נִחְקָקָה בְּתוֹךְ הָרְשָׁתִית.

אֲתָה רוֹאָה, הָיִיתָ אוֹמֵר לִי, לֹא מִצְלָמָה
כִּי אִם הַצֵּלָם, לֹא הָעֵיִן רוֹאָה
אֶלָּא הַנֶּפֶשׁ, גַּם בְּהַקִּיץ גַּם בְּחֵלוֹם

אוֹשֶׁת יִרְכֶּיָה בְּתוֹךְ הַקָּמָה,
בֵּין קִבְרֵי סְנֵהְדָרִין לְהַר הַצּוֹפִים,
בְּשִׁמְלַת הַפְּרָחִים, קָמָה, הוֹלֶכֶת

כִּי הַנֶּפֶשׁ רוֹאָה וְלֹא הָעֵינַיִם שׁוֹב לִי הָרָאָה
הַחֵלוֹם, הָיִיתָ אוֹמֵר, כְּשִׁמְצָנְפֶת שָׁנָה מְשָׁנָה,
כְּגִבּוֹר שֶׁל מוֹלָךְ, מְכַסֶּה אֶת רֵאשִׁיךָ שָׁבוּ הַחֵלוֹם

עוֹד נִמְשָׁךְ מֵאֲפִיל בְּשִׁפְעַ צְבָעִיו, פְּרָטִיו, עַד לְקִצָּה
הָעֶרְגָּה, עַל מַה שְׁאוֹרֵב מִבְּחוּץ לְעֵינֶיךָ בְּבִקְרָה,
נִרְתָּעוֹת, מִסְתַּתְרוֹת אַחֲרֵי עֲפַעֲפִים כְּבָדִים

מִכָּל הַקְּרוֹי מְצִיאוֹת, חֲפָצִים, מַחוּשִׁים, טְפוֹת הָעֵינַיִם,
אֲרוֹן הַסְּפָרִים, מְלוֹן בְּנֵי־הַיּוֹדָה (הַקְּרוֹב לְרוּחְךָ, כְּלוֹמֵר
לֹא לְרוּחַ הַזְּמַן), הַמַּחְשָׁבָה עַל הַבְּנֵק, הַמַּכְלֵת,

עַל אֲמַרְתָּ לִי, אֲמַרְתִּי לְךָ, אוֹהֵב אוֹתִי? אוֹתִי?
אוֹהֵב־הַתְּמִיד, עוֹמֵד תְּמִיד, הַהֲתַפְּכָחוֹת שְׁאֲחֲרִי
שְׁתִּי כּוֹסוֹת הַקֶּפֶה. כְּכֹר לְגַמְרֵי עַר, מְשַׁפֵּץ

אֶת הַגּוֹף הַבֶּלֶה, פְּחוֹת אוֹ יוֹתֵר מְכַסֶּה
בְּאוֹדֵה־קוֹלוֹן, צְעִיף הַצּוֹאֵר, הַקְּסָקֵט הַבְּרִטָּנִי,
מִקַּל הַלִּיכָה מְגַנְדָר, מְנַסֶּה לְהַזְכֵּר

הנפש שאף היא לבדה כף יכלה
 לבדות את חייך כל שכן את מותך
 (האם ביסורים?) שם בבית החולים

בפריז כה רחוק מקברי סנהדרין,
 ואסרה על גופך, מתפורר לבדו במרחב
 של המוות, כל אסור שממנו ימנע

לשכך בבשרך את רעב התמיד, שבתוך בהלת
 עיניך לבסוף, כחלונות הקרועים בקיר האלם
 של בית אסורים, היא הציצה

האור שהכה בחשכת מרפאה
 את עיניך מכות הגלאוקומה, הוא האור
 שבקע דרך צהר שושן האורות

כזנב הטוס שאלקה רקעה בנחשת
 פורש את זהר צבעיו בעיניו של הילד
 רואות כיצד נהפך הכושי לפניו

להילי סילסי, מלך מלכי המלכים, מחפש
 לגנרל בריטי, שבאור העולה מן האבן
 נשקף בעיני גבריאל הצופות אל הילד.

אני כותב, אתה אומר, כלומר אני קים
 אף חוץ מכמה רגעים גם הכתיבה גם הקיום
 הם רק טרחה ושעמום. אף בשביל אותם הרגעים

אתה חוזר ומחטט בערמת הזכרונות, הרשמים,
 שכרי פנים, המקומות, עד שפתאם אתה קים,
 ג'נטילה, גבריאלי, קפה פת בצ'הרים, המחול, והיא

הו אוריתה, שחיייה מידך ובחייך לעולם לא תוכל
 להשיגה, לרגע פאן והיא עוזבת תשוקתך מאחוריה
 גהוקיך, הניר, ידך זקנה עוד מתעכבת, לאן

כמו מתוך המערה (מכוף אל כוף המחלות
 ושערות השולמית, מסתור המתעלסים, ופתאם
 האור) קולך יוצא מתוךך כמו עם עצמו הוא מתעלם

עמק וחס, כל כף שונה מן הקולות האחרים,
 שכבר אז בילדותך בין שלשה האלהים, בסנט-פול,
 שיה ג'רח, מאה שערים, הם חברו להחרישו

הדרשנים, המטיפים, ממתיקי השפתים, בשבס, אללי,
 עליהום, הללויה, הו אבינו בשמים; או הנער שהיית
 עם נערי המקלה בבית הספר "לבנים", כשרק קולך

לא הסתלסל עם כל האחרים, תמיד בצד
 והחשש שפך נגזר, תמיד בצד להשכח.
 אף זה קולך, תמיד קולך, גם כשנדם.

וּבְרַחוּב הַנְּבִיאִים כְּאֲשֶׁר אֶחֱפֵשׂ אֶת צְהַר
 שׁוֹשֵׁן הָאֹרֹת, שְׁדָרְכוּ גְבְרֵי־אֵל הָיָה מְחַפֵּשׂ
 מִה מְסַתֵּתֵר שָׁם בְּתוֹךְ הַגְּלִימֹת, הַתְּפִלוֹת,

בְּמִבּוֹאוֹת רוּחָשִׁים שֶׁל עִיר לֹא-אֱלֹהִים
 הַקְּדוֹשָׁה, אוֹתָךְ אֶחֱפֵשׂ נִשְׁמָתְךָ מְחַפֵּשׂ
 לְמִצָּא לְבִסּוֹף שְׁאִינְנָה. הַבְּאֻמָּת הָאֲמֻנָת

בְּנִשְׁמַת הָעוֹלָם כְּשֶׁאֵת נִשְׁמָתְךָ מֵעוֹלָם
 לֹא מְצָאָת, וּמֵהִי הַנִּשְׁמָה שְׁחַפֵּשׂוֹת
 לְמִצָּא אִם לֹא הַחֲפוּשׁ בְּעֶצְמוֹ.

אך בְּרַחוּב הַחֲבָשִׁים וְלֹא בְּשִׁחְקִים הִיא תְּמִיד תְּמַצָּא:
 בְּשָׁנֵי הַגְּלִים, זֶה אַחַר זֶה הֵם דוֹלְקִים, נֶאֱחָזִים,
 וּפְתָאִם מִתְּאֲבָנִים בֵּין גְּדֵרוֹת הַבְּתִים.